

700 GRADEN IN DE SCHADUW

Weerbericht uit
het jaar X:

AARDE: De temperatuur steeg tot 700 graden. Bij zonsopgang verdween de Atlantische Oceaan in een wolk van stoom. De aardbewoners werden tot asch.

Dit is louter een denkbeeldig begin van een dagboek van een geleerde, die proeven neemt van wat er zou gebeuren, wanneer de sterren eens dwaas gingen doen en onze „Oude Zon” van plaats zou verwisselen met de naastbijgelegen ster in de wereldruimte: de vaste ster Sirius van het Groote Hondsgesternte.

Gedurende dezen zomer werden zeer belangrijke proeven genomen teneinde zooveel mogelijk nuttige gegevens te verkrijgen. De diepere studie van deze geheimen, die nu mogelijk gemaakt is door een wonderbaarlijke nieuwe

ontdekking, zal onze geleerden in staat stellen meer te weten te komen omtrent de inwerking van de zon op onze aardsche temperatuur, en derhalve beter het weder te kunnen voorspellen om de menschen te waarschuwen, welke voorzorgsmaatregelen zij moeten nemen. Wanneer men meer begrip heeft van de werking der zonnestrallen, zal men er ook meer nut uit kunnen trekken. De laatste proefnemingen in deze richting zijn gedaan door Dr. C. G. Abbott, Directeur van het Astro-Physische laboratorium van het beroemde Smithsonianische Instituut, die boven alle verwachting geslaagd is in zijn pogingen om den actueelen en den relatieven hittegraad van de vaste sterren te registreeren. Sedert meer dan een halve eeuw hebben de menschen getracht te ontdekken hoe warm de sterren zijn in vergelijking met de warmte-waarden, die wij kennen. Engelsche sterrekundigen hebben reeds in de jaren 1869 en 1870 zeer verfijnde instrumenten vervaardigd, teneinde deze inlichtingen te verkrijgen, maar de resultaten waren poover. Maar nu is het een feit waaraan niet te twijfelen valt, dat er een instrument is uitgevonden, dat kan meten en gemeten heeft, hoe warm de warmste en verst verwijderde sterren zijn. Reeds hebben de resultaten, verkregen na maandenlange, geduldige pogingen in stikdonkere kamers, aan het licht gebracht, dat onze zon, in stede van het ondeugende, boosaardige schepsel te wezen, zooals wij haar iederen vochtigen en kouden dag hooren noemen, in werkelijkheid de goedheid zelve is, vergeleken met de andere vaste sterren of de andere zonnen aan het uitspansel in stille en heldere nachten.

Tegenwoordig is onze „oude

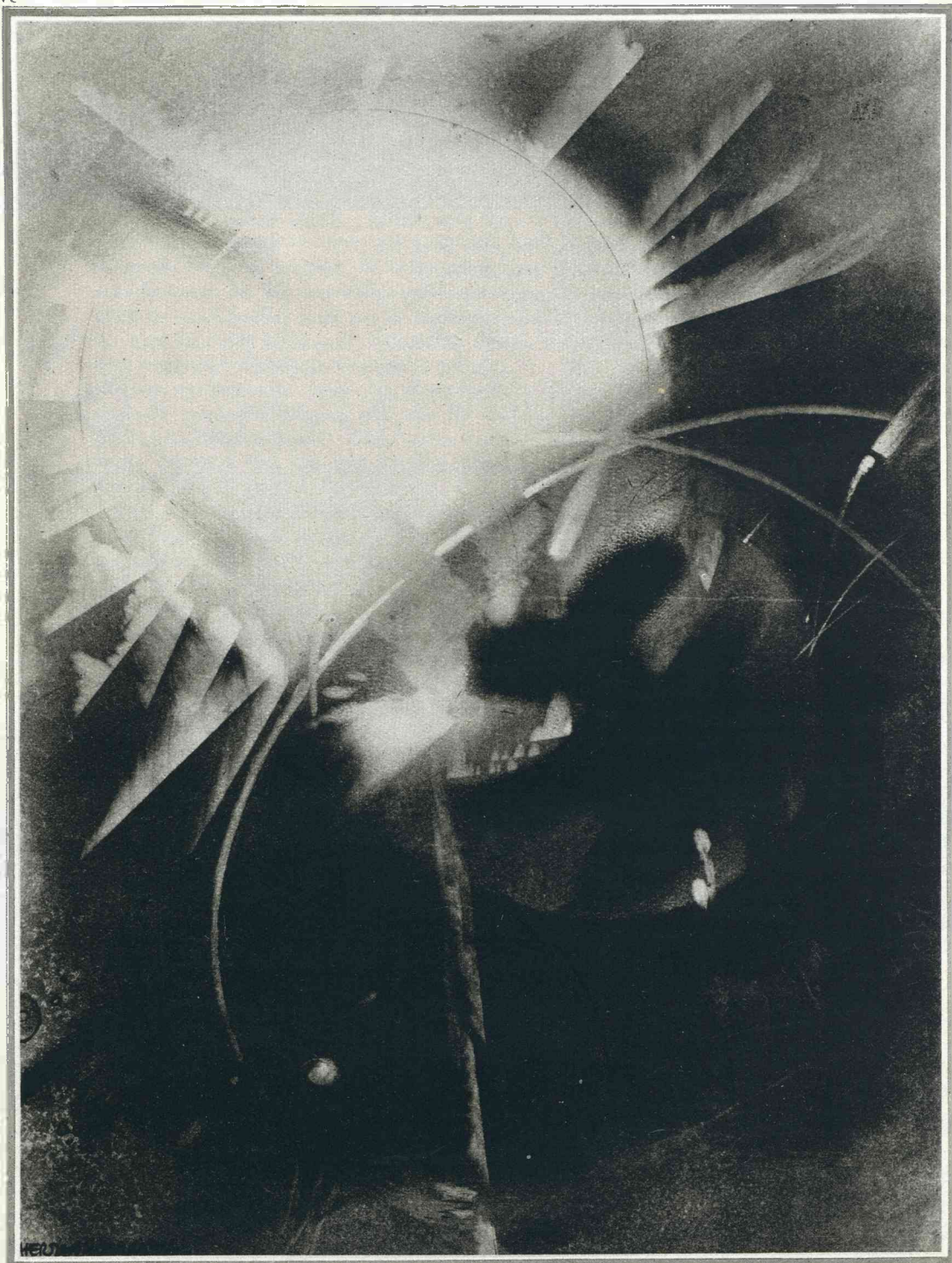
Zon”, ofschoon zij in de vacantie een warmte kan produceeren van 100 graden in de schaduw, een van de koudste der vaste sterren, want zoo zal onze zon in detoekomst officieel gekenmerkt worden.

De ster, die haar opvolgt in warmtegraad is de „hondsche” Sirius, maar ofschoon deze geregistreerd is als tweemaal zoo heet, beteekent dit verhoudingsgewijze heel wat meer dan het dubbele.

Bij voorbeeld, door de hoogere absolute temperatuur en door den grooten omvang van Sirius, zou de hitte golf van 100°, onder welke wij in Augustus versmacht zijn aan het strand der zee en tegen welke wij mopperden in de stad, in eens 700° in de schaduw worden, wanneer Sirius plotseling de plaats in zou nemen van onze zorgzame zon.

Daarmee begint het denkbeeldig dagboek. Laten wij eens veronderstellen, dat deze wisseling plaats greep op Paasch-Zondag om middernacht, officieelen Amsterdamschen tijd. Dan zou er den volgenden morgen vroeg een geweldig gesis worden gehoord, het laatste geluid, dat ooit op aarde zou klinken. Dat zou de Atlantische Oceaan zijn, die zich oploste in een wolk van stoom. Wanneer dan Sirius aan den horizon zou oprijzen, inplaats van de zon, zouden de volken der aarde verzengd worden, eerst als gekookte kreeften en dan tot asch vervallen.

En Sirius is alleen maar tweemaal zoo warm als de zon. Er zijn andere vaste sterren, die veel warmer zijn. De juiste hitte-graden van twee onder haar, Vega en Rigel, is door het

Dan zou er den volgenden morgen een geweldig gesis worden gehoord.